

[Tinning]

Det er klart, at vi andre indtil videre må finde os i, at den megen snak om, at nu skal vi støtte det ene og det andet, hele tiden har som forudsætning, at den centrale ramme ikke må blive større. Men vi er selvfølgelig enig i, at det ikke kan nytte noget at fjerne de 1,4 mill. kr., at de altså må opretholdes.

Derudover er vi stadig væk villige til at støtte ethvert kulturpolitisk skridt, der handler om at give folk øget mulighed for aktivitet på egne betingelser, hvad enten det drejer sig om film eller video eller idræt eller karneval eller festival eller udstilling, eller hvad ved jeg.

Jeg er ikke helt sikker på, at jeg forstod fru Ingerlise Koefoeds indlæg om folkekultur, industrikultur og dannelseskultur, men det er en diskussion, vi sikkert har mest ud af at føre på et andet tidspunkt og muligvis også et andet sted. Den skal jeg ikke begive mig længere ind i, men bare sige, at havde SF ment, det var nødvendigt at fremsætte det dagsordensforslag, fru Ingerlise Koefoed omtalte, havde vi også stemt for det, men nu er det heldigvis unødvendigt.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Enten taler hr. Tinning mod bedre viden, eller også er han bare uvidende. Jeg vil være venlig og antage det sidste.

Hr. Tinning bør være opmærksom på, at når kulturministeriet rent faktisk har fået udvidet sin totalramme, hvad kulturministeriet har – ikke i kraft af det kulturpolitiske flertal i folketinget, men i kraft af et initiativ fra regeringen – så bliver disse penge automatisk ført over som nogle besparelser, andre ministre skal finde. Jeg forlanger ikke, at hr. Tinning skal kunne forstå, at det er derfor, kulturministeren er noget tilbageholdende med at stille for store ønskesedler op, men det er bare således, og det kan hr. Tinning lide eller ej.

Hr. Tinning har taget fejl, for hver eneste gang der sker en udvidelse af kulturministeriets totalramme – det er sket, og det vil ske i de kommende år – betyder det, at andre ministerier skal spare de pågældende beløb. Disse overførsler finder altså sted, og de indgår i den almindelige budgetprioritering inden for regeringen.

(Kort bemærkning):

Tinning (VS):

Det ændrer ikke ved, at når kulturministeren skal forklare, hvorfor det nu har været nødvendigt at fjerne de 1,4 mill. kr., siger hun, at det er, fordi vi ikke kan finde penge til andre centrale initiativer, som vi godt vil sætte i gang.

Jeg er godt klar over, at der er sket nogle udvidelser af den budgetramme, kulturministeriet opererer inden for, og det er jeg glad for, og det synes jeg er en god ting. Det ændrer dog stadig væk ikke ved, at kulturministeriets samlede budget er latterligt lille i forhold til den samlede finanslov.

Jeg mener, at en offensiv kulturminister i dag burde sige: jeg kan forstå, at det ikke er muligt at få fjernet de 1,4 mill. kr.; der er stadig væk nogle centrale aktiviteter, vi godt vil kunne give støtte til. Men så må kulturministeren da sige: så forsøger jeg med et flertal i ryggen i denne sal at få udvidet min totalramme. Ministeren konkluderer omvendt: nu har jeg fået en lille bitte udvidelse igennem, så derfor må hr. Tinning forstå, at jeg ønsker at begrænse min ønskeseddel.

Nej, kulturministeren skal vide, at som en af de få ministre i den siddende regering har ministeren et flertal i salen bag sig, der vil støtte et forsøg på udvidelse af totalrammerne. Det er en næsten enestående chance for den siddende kulturminister.

Når industriministeren kommer med et sådant ønske, hvis boligministeren skulle finde på det, det ved jeg såmænd ikke, men til masser af ministre ville vi sige: nej, nej, nej, det går ikke. Men her er der et nogenlunde fast flertal, så kulturministeren skal bestemt ikke forsøge at begrænse ønskesedlen. Nej, kvalificer den og begrund den, og vi vil selvfølgelig være med til at støtte ethvert skridt til yderligere udvidelse af totalrammen. Det betyder ikke, at jeg mener, der er nogen fornuft i, at man skal finde et andet ministerium at spare på, men vi bilder os ikke ind, at vi kan omlægge hele regeringens måde at føre økonomisk politik på eller forsøge at få ministerierne til at hænge sammen.

Jeg må altså advare ministeren imod at begrænse ønskesedlen og anbefale at gøre den endnu længere. Så må vi se, hvad der sker.